

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 430
Бања Лука, 16.2.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца П за п. с. РС А.Д. Б. Л., РЈ за пс. у С.-С., коју заступа С. Р. пуномоћник, запослена код тужиоца, против тужене РС, Министарства.... РС, О. с. у И. С., коју заступа РП, сједиште замјеника у П., ради плаћања дуга у износу од 1.429,05 КМ, одлучујући о разији тужене против пресуде Окружног суда у Требињу број 015-0-Пж-06-000 042 од 19.12.2006. године, на сједници одржаној 16.2.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се тужене се уважава, пресуда Окружног суда у Требињу број 015-0-Пж-06-000 042 од 19.12.2006. године се преиначава тако што се жалба тужене уважава, првостепена пресуда Основног суда у Сокоцу број 089-0-Малс-06-000 098 од 7.3.2006. године се преиначава и одбија тужбени захтјев тужиоца.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу број 089-0-Малс-06-000 098 од 7.3.2006. обавезана је тужена Влада РС Министарство.... РС, О. с. у И. С. да тужиоцу на име главног дуга исплати 173,35 КМ са законском затезном каматом почев од 20.1.2003. године до исплате, те законску затезну камату обрачунату на име дуга од 337,25 КМ рачунајући од 20.9.2004. па до 13.1.2005. године, на износ главног дуга од 515,70 КМ рачунајући од 30.8.2004. до 13.1.2005. и на износ главног дуга од 401,80 КМ, рачунајући од 20.7.2004. до 13.1.2005. године, те накнадити тужиоцу трошкове спора у износу од 200,00 КМ, све у року од 30 дана под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број 015-0-Пж-06-000 042 од 19.12.2006. године жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужена ревизијом побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се њена жалба уважити преиначити првостепена пресуда и одбити тужбени захтјев.

Одговор на ревизију није поднесен.

Одредбом члана 237. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Српске” број 8/03 до 63/07, у даљем тексту: ЗПП) прописано је, да ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази износ од 10.000,00 КМ. Према ставу 3. истог члана, изузетно Врховни суд Републике Српске може дозволити ревизију у свим предметима ако оцијени да би одлучивање по ревизији било од значаја за примјену права у другим случајевима.

Како је овај суд оцијенио да би одлучивање о ревизији тужене у овом предмету било од значаја за примјену права у другим случајевима, примјеном наведене законске одредбе, ревизију тужене је дозволио и поред тога што је вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази износ од 10.000,00 КМ.

Правно свхатање нижестепених судова да је за потраживање које се односи на поштанске испоруке или услуге, застарни рок три године није правилан.

Предмет спора је захтјев тужиоца који тражи да му тужена на име извршених поштанских испорука и услуга за О. с. у И. С. плати 1.429,05 КМ.

Током трајања поступка пред првостепеним судом, тужена је истакла приговор застаре потраживања тужиоца, кога је поновила и у жалби против првостепене пресуде и сада у ревизији против другостепене пресуде.

Према одредби чл. 378. ст.1. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89, и “Службени гласник Републике Српске” број 17/93 и 3/96, у даљем тексту: ЗОО) који се на основу одредби чл. 12. Уставног закона за провођење Устава Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” број 21/92) има примијенити у овом спору, застаријевају за једну годину: 1. потраживање накнаде за испоручену електричну и топлотну енергију, плин, воду, за димњачарске услуге и за одржавање чистоће кад је испорука односно услуга извршена за потребе домаћинства; 2. потраживање радио станице и радио телевизијске станице за употребу радио пријемника и телевизијског пријемника; 3. потраживање поште, телеграфа и телефона за употребу телефона и поштанских преградака, као и друга њихова потраживања која се наплаћују у тромјесечним или краћим роковима и 4. потраживање преплате на повремене публикације, рачунајући од истека времена за које је публикација наручена, а у ставу 2. тог члана је прописано, да застарјевање тече иако су испоруке или услуге продужене.

Према овој одредби, заједничко је свим потраживањима која застарјевају по овом члану, да застарјевање појединог потраживања из истог основа тече иако су настављене (продужене) односне испоруке или услуге, стим што се застарни рок од једне године примјењује без обзира да ли постоји уговорни претплатнички однос за вршење испорука или услуга.

Када су нижестепени судови утврдили, што је неспорно између странака, да је између њих дана 27.2.2002. године закључен писмени уговор о вршењу преноса поштанских пошиљки (пријема, отпреме, превоза, приспјећа и уручења) којим је уговорено мјесечно плаћање за извршене испоруке или услуге по тужиоцевом Цјеновнику поштанских услуга, онда се указује основана тврдња тужене да је за потраживање тужиоца које се односи на поштанске услуге, рок застаре од једне године.

Крај неспорних чињеница, да је потраживање тужиоца за извршене услуге доспјело крајем јануара 2003. године (рачун тужиоца чије се плаћање тражи у овом спору је из децембра 2002. године), а чије плаћање је уговорено међусобним уговором од 27.2.2002. године у року од 30 дана и да је тужба у овом предмету поднесена првостепеном суду дана 7.10.2004. године, онда је рачунајући почетак рока застаре дана 1.2.2003. године када је потраживање по испостављеном рачуну из децембра 2002. године доспјело за плаћање, па до дана подношења тужбе 7.10.2004. године, протекао рок застаре дужи од једне године прописан одредбом чл. 378. ст.1. тачка 3. ЗОО.

Стога се у овом случају, а како се то правилно указује у ревизији тужене није могла примјенити одредба чл. 374. ЗОО, по којој је за међусобна потраживања која су настала из уговора о промету роба и услуга, рок застаре три године, како су то учинили нижестепени судови, већ се имао примјенити рок застаре од 1 године из чл. 378. ст.1. тачка 3. ЗОО, јер се потраживање, а како је речено, односи на извршене поштанске испоруке и услуге, чија су плаћање странке уговориле у року од мјесец дана по испостављеном рачуну, у којем случају је небитно је ли постоји преплатнички однос за вршење испорука или услуга.

Зато се приговор застаре тужене указује основаним. Стога је ваљало њену ревизију уважити, побијану пресуду преиначити тако што је жалба тужене уважена, првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтјев тужиоца (чл. 250. ст.1. ЗПП).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић